

til, at Loven af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. ikke endnu er traadt i fuld Virksomhed, nødvendigt i en eventuel Lov om en saadan Afgift at faae særegne Bestemmelser optagne, der deels kunne bortrydde mulige Tvivl, deels fastsætte Forholdet, hvor der ikke findes nogen Bestemmelse for det.

De Spørgsmaal, der her opstaae, hidrøre fornemmelig fra følgende Bestemmelser i den ovennævnte Lov om Næringsdrift, der indbefattes i § 7 „Om Afgang til Næringsdrift for Fruentimmer“, i § 16 „Om Arbeids- og Varetilvirkning, som er Enhver tilladt“, i § 52 „Borgerskab paa visse Arter ringe Handel“, i § 53 „Gjenstande for Frihandel“ og i § 4 „Hvorledes der forholdes, naar Flere ere Interessenter“, samt fra Næringsveienes Indordning under Classificationen i det Hele taget under Overgangsperioden til 1ste Januar 1862.

Medens det formeentlig følger af sig selv, at den, der ifølge § 7 som Enke, forladt, frafisket eller separeret Husfru fortsætter en Næring, der er berettiget ved den paagjældende Mand's Borgerkab eller Næringsbeviis, betaler den derfor bestemte Næringsafgift, forekommer det at være rigtigst at fritage de i Slutningen af den samme Paragraph nævnte Haandteringer, der ere at ansee for frie Næringer, og det saa meget mere som det Beløb, der vilde udkomme, hvis disse henførtes, hvad der i saa Fald vilde være naturligt, til 5te Klasse, kun vilde udgjøre en høist ubetydelig Sum, saaledes som dette fremgaar af den vedlagte Liste, paa hvilken de Næringsdrivende, der her væsentlig er Tale om, ere opførte under Nr. 1 anførte 181 Personer, idet de, der opføres under Nr. 3, udenfor Classificationen værende, hovedsagelig falde ind under de Personer, der, som i det Følgende skal omtales, ifølge § 16 af Næringsloven foreslaaes fritagne for al Næringsafgift.

Hvad der gjælder om den Haandværksdrift, der saaledes formenes at burde fritages for

Næringsafgift, bør vistnok ogsaa gjælde om den Handelsnæring, der omtales i §§ 52 og 53 af Næringsloven, og der betegnes som ringe Handel eller Frihandel, forsaavidt denne Handel ikke henhører under den saakaldte bundne Næring. Personernes Antal er ligeledes her ubetydeligt, ifølge den vedlagte Liste, nemlig 339. Det bør imidlertid ikke oversees, at der ogsaa iblandt dem, der drive en bunden Næring, kan findes Personer, der ere ude af Stand til at beskaffes, og der burde derfor formeentlig gives saadanne en exceptionel Afgang til Fritagelse igjennem Administrationen, hvilket navnlig vil blive nødvendigt, indtil Næringsloven træder fuldstændigt i Kraft, da den Ret, der er hjemlet i § 16 og hvorom nu nærmere skal tales, først indtræder den 1ste Januar 1862. Hvad nemlig de Personer angaaer, der ere at indbefatte under § 16, ifølge hvilken Ingen skal kunne drages til Ansvar for det under Haandværks- og Fabrikdrift hørende Arbejde, som haan enten selv eller ved Husfrues og Børns Hjælp udfører, da synes der af flere Grunde at være al Anledning til at fritage saadanne for Næringsafgift. I og for sig vil disse Personers Erhverv i Almindelighed baade være saa ubetydeligt og saa usikkert og endelig saa foranderligt efter tilfældige Omstændigheder, at det vanskeligt egner sig til Beskatning, men Fritagelse for Næringsafgift vil derhos være en human Bestemmelse i Lovens And, hvorved en Ulempe ved den nuværende Næringsstat vil hæves. Det er nemlig ikke sjældent Tilfældet, at der blandt den ringere Klasse af Haandværkere findes Personer, der, fordi de have Borgerkab, skulle ansættes til Skat, men ere ude af Stand til at udrede Minimum af Skatten, 1 Portion, medens de ikke kunne afgive deres Borgerkab, fordi de derved berøve sig Ret til selvstændigt Erhverv om og kun med egne Hænder. Saadanne Haandværkere ville da, naar de under § 16 indbefattede Personer fritages for Næringsafgift, kunne afgive deres Borgerbrev og derved fritage sig for Næringsafgift. Vel kan det skee, at der kan drives en ikke ringe Haandværksnæring ved Hjælp af Husfru og Børn, men Fritagelsen for Næringsafgift vil i saa Fald ikke fritage dem for personlig Stat,